

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Rev. Patr. Joannis Laurentii Berti, Ord. Eremit. S.
Augustini, Theologia Historico-Dogmatico-Scholastica,
Seu Libri, De Theologicis Disciplinis**

Berti, Giovanni Lorenzo

1750

Caput VII. Sintne beatæ visionis modo participes Elias & Enoch?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83620](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83620)

non est diutissime permanere. Idem respondetur ad alteram conjecturam, quæ affertur ab Estio: nullus enim habitus destruitur nisi contrario. At actus actui, habitus habitui opponitur: & consequenter actus visionis momentaneus ac transiens non destruit habitum Fidei sta-

bilem ac permanentem. Habes igitur pro utraque sententia argumenta, argumentorumque solutiones: atque his sufficienter, quantum arbitror, pertractatis, poteris pro lubitu tam de una, quam de altera disceptare.

CAPUT VII.

Sintne beatæ visionis modo participes Elias & Enoch?

SUMMARIUM.

1 Enoch, & Elias probabilius Dei conspectu nondum fruuntur, nisi fortè momentaneis raptibus, & transeunt.

2. 3. 4. 5. 6 Satisfit objectionibus.

An Elias, & Enoch videant Deum.

ENOCH ET ELIAM sive in Paradiso, si ve alio in loco adhuc vivere, & extremis temporibus contra Antichristum venturos, tenet, inquit Rabanus in lib. de Antich. fides Christianorum. Quaritur ergo an his saltem, qui translati sunt ne viderent mortem, & adhuc in corpore ad bonum universæ Ecclesiæ servantur, visio illa fuerit concessa, qua Beatorum animæ perfruuntur.

1. Propositio
Probatur
Enoch & Eliam nondum videre Deum, nisi transeunt.

PROPOSITIO: Enoch & Elias probabilius Dei conspectu nondum fruuntur, nisi forte momentaneis raptibus, ac transeunt.

Demonstratur: Nondum Eliam & Enoch vita functos communior opinio est, quam tenere veteres omnes Rabbinos affirmat R. David in lib. 2. Regum, & traditionem esse discipulorum Domini scribit Irenæus lib. v. adversus hæreses. Eam sequuntur Patres, præsertim Gregorius Magnus hom. xxix. & S. P. Augustinus lib. 1. de peccatorum meritis & remiss. cap. 3. & lib. vi. contra Julianum, alique tam multi, ut Aretas apud Estium in cap. xliv. Eccl. asserat id credi inviolabiliter à tota Ecclesia: videtur etiam evinci ex lib. Apocal. cap. xi. 3. ubi legitur, *Et dabo duobus testibus meis, &c.* quem locum omnes fere Interpretes de Helia & Enoch exponunt. Probabilior est ergo, licet non satis explorata, hæc de Elia & Enoch nondum vita functis opinio: Atqui Beatitudo saltem permanens, omnium consensu, non confertur nisi dissoluta hujus habitationis domo, expletoque laborum cursu: Ergo permanens Dei fructio nondum his duobus collata est.

2. **Oppositio 1.** Opp. 1. Eccles. xlv. 16. habetur: *Enoch placuit Deo, & translatus est in Paradisum:* & iv. Regum 2. ii. *Et ascendit Elias per turbinem in calum.* Hic

autem, inquit Calmet differt. de Patriarcha Enoch art. 2. debet intelligi Paradisus Sanctorum, & coelum Empyreum. Ergo Enoch & Elias in cælis versantur, ideoque divino beantur aspectu.

Resp. nego conseq. nam Paradisi nomine intelligitur quilibet locus, in quo feliciter vivitur, & cæli nomine etiam superior pars aëris designatur: quoniam & volatilia *volucres cali* Ps. viii. 9. appellantur, & Latroni nondum reflat cæli januis per Ascensionem Redemptoris, Lucæ xxiii. 43. dictum est: *Hodie mecum eris in Paradiso.* In textu Ecclesiastici Paradisi nomen in græcis, hebraicisque desideratur. Apposuit primum Arabs interpretis: & merito Vulgata nostra retinuit, quum Enoch mortalis vitæ arumnis fuerit sublatus. Denique si de Beatorum patria accipi possent loca præfata, sequeretur Christum Dominum nequaquam primum omnium in cælos assumptum: contigit namque longe ante Christum istorum raptus. Itaque Elias per turbinem, Enoch repentino raptu in ignotam mundi plagam fuere translati.

Dices: Revera raptos in cælum, tradunt Ecclesiæ Patres. Athanas. serm. de Assumpt. Dom. scribit, *Enochum immortalitatis terminos accepisse:* Tertullianus de Resurrect. carnis cap. 58. *De orbe translati,* inquit, *& hoc ipso jam aternitatis candidati.* Hieronymus epist. ad Pamachium: *Necdam mortui, & Paradisi jam coloni, habent membra cum quibus rapti sunt, & translati.* Bernardus serm. 6. de Ascens. *Felices plane, qui soli jam Deo vivunt, soli vacant intelligendo, diligendo, fruendo.* Et Avitus Vienn. Episc. postquam dixerat Enoch translatus in cælos lib. iv. Carm. capite 6. ait:

Quam-

Quamquam, qua Noë proavus con-
scenderat Enoch,

Elius cursu post tempora longa secu-
tus

Scribitur ignitis scandens penetrasse
quadrigis.

Solvitur.

Resp. Eliam & Enoch, quum à mor-
talitatis contagione illòs præservet mi-
rabilis Dei providentia, atque tali con-
firmet gratia, ut nullo terrenarum cu-
piditatum desidio premantur, meri-
to dici ab Athanasio immortales; à Ter-
tulliano æternitatis candidatos; à Ber-
nardo & Avito felices ac translatos ex
orbe, à Hieronymo Paradisi colonos.
Certe Bernardus eo sensu felices vocat,
quod eis omnes materiae & occasiones
ablatae sunt, quæ eorum intellectum im-
pediant, vel affectum, quia soli Deo vi-
ventes nec noverunt nisi Deum: nec cu-
piunt nisi Deum, ut sermone explicat
præcedenti. Eo itaque modo fruuntur
Deo, quomodo fruuntur animæ viato-
rum, qui Deum specialiter diligentes
diliguntur ab ipso, Angelicis dignan-
tur conspectibus, neque sensuum pul-
santur illecebris, neque demonum ten-
tationibus. Quandoque etiam divina
apparitione recreari videtur mihi vero-
similius. Caterum si contendas in
Christi ascensione & istos in cælum as-
sumptos, ut opinatur citato loco Hie-
ronymus, quod tamen negat cum ma-
jori Sanctorum Patrum numero Ecce-
lesiæ columen Augustinus, jam non restat
præsenti locus disputationi.

4.
Insurgitur.

Insurgens: Paradisi nomine, si de loco,
ad quem Enoch translatus dicitur, qua-
estio instituitur, intelligi nequit Hortus
voluptatis, quem pro Adam plantavit
Dominus à principio. Quamquam
enim Augustinus lib. contra Julianum
vi. illic vitam degere scribat, ubi est
ipsum lignum vite, ubi sit potestas vi-
vendi, nec ulla moriendi necessitas: ob-
solevit tamen ista priscorum Patrum sen-
tentia; & probabilior est Recentiorum
opinio, aquis diluvii paradysum terre-
strem fuisse obrutum, & ejusdem loci
situm ac viciniam incolis esse referta.
Igitur Enoch in Paradysum voluptatis
nequaquam translatus est, sed in Para-
disum Sanctorum.

Respondetur.

Resp. Enoch, & Eliam ad ignotam
terræ regionem translatos esse, ubi in
magna corporis animique viventes quie-
te expectant mundi interitum, ut solu-
to mortis debito & ipsi cum universa
carne resurgant. Sive sit hortus Eden,
sive domicilium aliud longe ab homi-
num cognitione remotum, divinare
præsumptio non debet humana. Nul-
l.

R. P. Berti Theol. Tom. I.

lum ex veteribus tradidisse, quod aquis
diluvii, vel alia de causa terrestris Pa-
radisus deperierit, affirmat Bellarminus
lib. de Gratia primi Hominis cap. 14.
Magna ergo probabilitate asseritur quod
Paradisus adhuc supersit, ibique mun-
di exitum expectent præfati Patriarchæ
clarissimi, ut scribit aliquando Augu-
stinus. At is de istorum in terris vita
nullibi dubitat; de loco autem non se-
mel hæsitat, fluctuatque. Nam lib. 1.
de Peccat. meritis & remiss. cap. 3. In
Paradiso, inquit, fortasse pascuntur,
sicut & Adam, priusquam propter pecca-
tum exire meruisset. Et lib. de pecca-
to originali cap. 23. in delictu quæstio-
num, in quibus quid verum sit huma-
na & infirma suspicione conjicitur, hæc
locat: Cum quaeritur qualis, vel ubi sit
Paradisus, ubi constituit Deus hominem,
quem formavit ex pulvere; cum tamen
esse illum Paradysum fides Christiana non
dubitet: vel cum quaeritur ubi sit nunc
Elias & Enoch, an ibi, an alicubi alibi;
quos tamen non dubitamus, in quibus na-
ti sunt, corporibus vivere. Quapropter
cum magno Protoparente dicimus Eliam
& Enochum adhuc esse superstites: ubi,
& quibus vivant sustentaculis, ignora-
mus.

Opp. 2. Nisi Enoch & Elias divino
fruerentur conspectu, etiamnum viato-
res forent ac mererentur: Id vix red-
ditur Theologis credibile; quippe in-
dies illorum meritum augetur, tanto-
que sæculorum intervallo omnium San-
ctorum, Virginis quodque Deiparæ, ex-
cederent sanctitatem: Sunt ergo in Pa-
tria, ac in termino, bonorumque ope-
rum ac laborum retulerunt mercedem.

5.
Oppositio 2.

Resp. non unam esse Theologorum
sententiam an Elias & Enoch viatores
adhuc sint, & in statu merendi. Negant
Vasquez 1. 2. disp. 206. Suárez tom. 2.
in 3. part. disp. 55. Pererius Tom. 1.
in Genes. lib. 7. cap. 5. quæst. 5. Estius
in cap. 4. Genes. In horum itaque sen-
tentia nego majorem. Quamvis enim
Elias & Enoch confirmati sint in gratia,
sunt nihilominus extra hominum con-
versationem, tanquam hanc vitam non
amplius agentes, nec reficiuntur Ec-
clesiæ sacramentis, nec meritum sibi
comparant, quemadmodum erant PP.
in Limbo, inquit Estius, & quemad-
modum sunt animæ defunctorum in
Purgatorio, ait Vasquesius: scilicet ne
mereantur officit tantum status, non de-
fectus gratiæ vel charitatis. Sunt &
qui censent adhuc mereri, ut Abulen-
sis, Joannes de la Haje, alique apud
Syl-

Solutio.

U

Sylveiram Opusc. tertio resolut. 1. Atque juxta horum placitum nego quod possint, quantavis charitatis opera exerceant, ad meritum Dei Genitricis unquam pertingere. Etenim non ex diutina solummodo exercitatione virtutum meritum comparatur: sed etiam ex vehementi dilectione; in qua absit ut aliquis Reginam Angelorum ac dominam valeat æquare. Quod si talia opinantibus conditionem status opponas; respondebunt; dummodo vivant in corpore, non tolli rationem meriti per hoc quod sint extra communem vivendi ordinem, quoniam & Catharina Senensis, & Maria Magdalene Virginibus absque corporali cibo vitam agere datum est aliquamdiu, sive in ecstasi raptis, sive sumpta in alimonium sacra duntaxat Synaxi, eoque tempore fuisse amplioribus meritis cumulas; hanc vero rationem minime militare pro Animabus corpore solutis, & reddentibus pro minimo quadrante rationem.

6.
Obiectio
ultima.

Ultimo obijcies: Sacrum ac perantiquum Carmelitarum Institutum S. Patris Eliæ solemni cultu Festum celebrat à Romanis Pontificibus approbatum. In exitu quoque animæ illam so-

lent presbyteri Deo commendare per merita Eliæ & Enoch. Sunt ergo ambo Sanctorum sorte, & Dei visione donati.

Responsio.

Resp. nego consequentiam. Invo- cantur enim religioso cultu, quod confirmati in gratia, & corpore & spiritu per Dei protectione nec deficientes, nec proficientes certissime credantur amici Dei, constet iudicio Ecclesiæ singularis illorum virtus, & revelatus sit in Scripturis futuris eorum exitus. Quæ si ceteris viatoribus convenirent, posset & iis solemnis cultus decerni. At vero militantes, quorum ignoramus finem, exhibendum est charitatis officium, non apothecosis triumphus: & orandum est ut perveniant ad consummationem virtutis, antequam illis votum reddamus honorificationis & laudis. Esse tamen discrimen quoddam inter istos, aliosque Sanctos ultro fatemur; quum & his magni reservetur gloria certaminis, & forte, quod visum Estio, in particulari preces nostras ignorent, & oretur Deus, ut propter eorum merita, & beneficia ipsis collata nobis propitiatus accedat. Quod unice ex precibus pro animabus morti proximis comprobatur.

C A P U T VIII.

An Sanctorum animabus post diem iudicii sit clara visio Dei differenda.

S U M M A R I U M.

1. Turpes Cerinthi errores.
2. 3. Falsum dogma Papiæ, & quinam in hoc consenserint.
4. 5. 6. Figmentum est, & anilis fabula illud

mille annorum regnum à Cerintho excogitatum, & à Papiæ, licet tolerabilius indutum.

7. & seqq. Satisfit objectionibus.

1.
Turpes Cerinthi errores.

PRÆCIPUAM hujus libri aggredimur controversiam, num Justorum animæ, quibus nihil poenarum luen- dum superest, sint supernorum civium gloriæ, splendorisque consortes. In qua & turpes Cerinthi errores, & falsa Papiæ dogmata, & subobscura veterum Patrum dicta aliquam à nobis postulant operam. Ergo Cerinthus circa annum vulgaris Aera LXXX. præter alia hæresum portenta, quæ veluti sibi ab Angelis revelata venditaverat, hanc spargere coepit doctrinam, quod post resurrectionem in terris futurum sit Christi regnum apud instauratas Jerosolymas, Justis inter cupiditates voluptatesque carnis versantibus. Quod cum referant Cajus qui initio III. sæculi floruit apud Eusebium lib. III. Hist. Eccles. cap. 28. Dionysius Alexandrinus, & alii, nullum

est dubium, quin Cerinthus Chilias- tarum, sive Millenariorum conditor debeat haberi.

Altero post Cerinthum sæculo, & circa an. cxvi. vixit Papias Syrus Hieropolitanus Episcopus: quem Irenæus lib. v. cap. 33. appellat Auditorem Joannis, & Sancti Martyris Polycarpi sodalem: sed, auctore præfato Eusebio lib. III. H. E. cap. 39. Papias ipse in Præfatione librorum suorum quorum inscriptio erat, *Expositio Oraculorum divi- norum* aperte testatur se nunquam Apostolos audivisse, sed eorum duntaxat discipulos. Hominem *perexigui iudicii* eum vocat Eusebius, certaque profert illius inscitia exempla, inter quæ istud de Christi regno ad mille annos post resurrectionem in terra hac duraturo. Sanctos tamen satiandos fore impuris

2.
Falsum
dogma
Papiæ.